

ŠTEV. 7

1935/36

LETNIK 66

Gustav Strniša:

Vigred.

Jug zapihal je čez plan,
zima odbežala,
čez osamljeno ravan
vigred se je prismejala.

Sončni žarek je njen brat,
z zlatom jo odeva,
a studenček sredi trat
ji veselo pošumeva.

Polna cvetja, polna nad
praznik svoj praznuje;
s ptički peva sred livad,
s cvetkami druguje.

Jug zapihal je čez plan,
zimo zasmehuje.
Deca vriska v mladi dan,
poje, se raduje.

S. P.:

Drevesa ljubim.

Večerni mrak
naslikal na gladino vode
je drevo.
V globine segajoče veje
prepleta pajčolan cveteče zarje.

Oko se moje vpija pod globino,
vse globlje rastejo vrhovi,
vse više, više hrepene —
in zvezde so prav blizu.
Drevó, o, kdaj boš razcvetelo?